

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Livandi garður teirra deyðu

Skrivaði um hana fyrr í ár, jarðarferðina í Frigiliana, sum eg var til, gamaní á siðustríkuni sum áskoðari.

Frigiliana er lítil býur heilt har suðuri í

Spania. Í Anadalusia, sum ikki hevur kvett. Men har sum sambandsfólk flagga við spanska flagginum hvønn dag og um náttuna við teimum fløggum, sum hanga á altanunum ella úr vindeygnum. Andalusia er fátækasti landspartur í Spania. Neyvan loysir tað seg at loysa.

Aftur til jarðarferðina í vár. Eg sá svarta líkbinlin við stóru kransunum í hvørjum borði uttaná og tigandi líkfylgið fara úr gamla býarpartinum í tann nýggja. Bæði so og so, nýggja býarpartin í Frigiliana og nýggja býin hjá tí júst deyða.

Gav mær so ikki meira far um tað. Fór ikki aftaná, men fekk mær en brandy millum gamla og nýggja býin í staðin fyri.

Nú havi eg aftur verið í Frigiliana. Og so segði ein í ferðalagnum frá kirkjugarðinum í býnum.

Hon hevði ongantíð áður sæð so nógvar frískar blómur, segði hon. Vagrari garður enn nakar annar.

Hann skuldi eg siggja, sjálvandi. For at leita, spurdi ongan fyrst um kósina.

Hann skuldi verið lættur at finna í einum lítlum býarparti, ein kirkjugarður, hvat tá? Hann er uttan iva stórir.

Eitt skelti við einum píli vísti eisini leiðina.

Tað var hann tó ikki, lættur at finna. Eg gekk aftur og fram og fram og aftur og noyddist so at fara í kunningarstovuna at spyrja. Jú, hann var lættur at finna. Hann var har, beint við kunningarstovuna. Eg kundi tó ugga meg við tí, at eg hevði ikki óvitandi gingið fram við honum nakrar ferðir, meðan eg leitaði uttan kort. Og eg fekk sæð nýggja býarpartin væl og virðiliga.

Men har var hann so, kirkjugarðurin. Lættur at finna við krossi í kortinum.

Tí hann er als ikki sum okkara kirkjugarðar. Fimm gravir, hvør oman á aðrari, tó loft/gólv ímillum. Stoyptur. Hvítur.

Kistan verður stungin inn í rúmið so verður stoypt fyri.

Soleiðis gera tey í Spania. Ein grøv er ikki eitt hol í jørðini.

Livandi blómur í tveimum vasum við hvørja grøv. Tí hetta var beint eftir alla halgannadag, og tá er spanskur siður at minnast tey deyðu við blómum, nógvum blómum í øllum litum. Kirkjugarðurin var ein litadýrd við kritahvítari bakgrund.

Og har vóru kertulós, nógv livandi ljós. Alt hetta lívið í garði teirra deyðu.

Tær vóru skráddar, ikki allar enn, men tær flestu. Skreytskrift. Nógva staðni stendur ikki, nær tey deyðu vórðu fœdd, bara, at tey vóru farin hetta ella hatta árið, so ella so gomul.

Kona og maður lógu saman. Deyðin skildi tey ikki.

Onkrar familjur høvdu sítt egna stað, sum ikki var so høgt, men annars størri enn hini.

Eina grøv átti lítill drongur. Har var mynd av honum, og seinasta heilsanin til hansara var á enskum. Bamsur innan fyri glasið, sum var framman fyri plátuna.

Har stóð ein gomul kona, einkja, og tosaði við mannin, sum lá har inni, innan fyri múrsteinar og kálkað betong.

Kanska saknar hon hann. Kanska segði hon honum bara, hvat hon helt um hann.

Á garðsportinum stendur, at opið er millum kl.09.00 og 20.00.

Eg helt, tað hevði verið áhugavert at farið hagar um kvøldið, í myrki við øllum kertuljósunum.

Men har var sjálvandi stongt, tá eg kom. Eg stóð so uttan fyri læsta portið og sá ljósini loga har inni í logninum. Ein sjáldsom kensla. Spell, at har har stongt. Men tey deyðu vilja hava frið.

Sá heldur ongan har inni. Hoyrði einki.

Kanska eru tað ikki bara vit, sum enn eru á lívi, sum fegnast um livandi blómur og livandi ljós.

Føroyska Mariann Hansen tilnevnd til danskan sjónleikaraprís

Mariann Hansen, sjónleikari er nú tilnevnd fyri ein sjónleikaraprís í Danmark. Mariann Hansen er tilnevnd á Ekko Short List Awards 2017 sum besta sjónleikarinna fyri framførsluna í filminum Stina Katrina.

BARBARA HOLM

Filmurin er alt annað enn ókendur í Føroyum, tí filmurin vann Geytan 2015 fyri filmin og er hann framleiddur av fleiri ferðir virðislønta Andriasi Høgenni. Filmurin snýr seg um tvær føroyskar vin-

konur, sum gera seg til reiðar til eina veitslu, sum tær hava bíðað leingi eftir. Men frammanfyri spegilin verða smáting sjónlig og tað skal ikki meira enn eitt lastikk til at koppa valdsjavnvágini millum tær báðar. Ekko Films skrivar, at Mariann Hansen megnar at skapa ein natúrligan figur við góðum

trúvirði. Hetta ger hon við einum persóni, sum á yvirflatuni ikki ger so nógv, men har menniskjaligi ótryggileikin skínur úr eygunum. Mariann Hansen spælir í stutt-filminum saman við Duritu Dahl Andreassen.

